

CROSSING BORDERS

κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης

Διεθνικό ενημερωτικό δελτίο 1ο τεύχος, Οκτώβριος 2006

Πανευρωπαϊκή νομιμοποίηση! ή γιατί ο ευρωπαϊκός χώρος πρέπει να γίνει πεδίο πάλης για τα δικαιώματα των μεταναστών

Από τις Βρυξέλλες, περνώντας απ' το Παρίσι, μέχρι τη Βαρκελώνη, από το Γκέτεμποργκ, περνώντας απ' το Αμβούργο, μέχρι τη Ρώμη και την Αθήνα, σχεδόν παντού στην Ευρώπη σήμερα βλέπουμε έντονους αγώνες και καμπάνιες των μεταναστών και των προσφύγων για τη νομιμοποίησή τους, για το δικαίωμα διαμονής. Πάνε πλέον δέκα χρόνια από τότε που το κίνημα των *sans-papiers* [χωρίς χαρτιά] στη Γαλλία έριξε το σύνθημα «χαρτιά να όλους», που αναμφίβολα αποτέλεσε αφηγητικό σημείο για ένα νέο κύκλο αγώνων.

Βεβαίως, υπάρχουν ακόμη διαφορές συνθηκών ανάμεσα στις διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, όπως και ανάμεσα στα διάφορα υποκείμενα. Έτσι, μερικές φορές μπορεί να είναι δύσκολο να αναγνωρίσουμε τις ομοιότητες, το «κοινό έδαφος», π.χ. ανάμεσα σε έναν εποχιακό εργάτη που υφίσταται εκμετάλλευση στις πεδιάδες της Ανδαλουσίας στην Ισπανία και έναν «νόμιμο» μετανάστη που ζει και εργάζεται καθημερινά στον Ευρωχώρο. Ή ανάμεσα σε ένα μετανάστη χωρίς χαρτιά που αναλαμβάνει διάφορες επισφαλείς δουλειές στην Ιταλία και σ' έναν πρόσφυγα που γίνεται απλώς «ανεκτός» και ζει απομονωμένος σε κάποιο στρατόπεδο στην ύπαιθρο της βόρειας Γερμανίας. Και τι να πούμε για τις πραγματικότητες που βιώνουν οι μετανάστες στα κέντρα κράτησης στην Πολωνία ή στην Ουκρανία, ή αμέσως έξω από τα σύνορα της Θέουτα και της Μελίγια; Η ευρωπαϊκή πολιτική μετανάστευσης είναι τμήμα ενός παγκόσμιου συστήματος και, ταυτόχρονα, προάγγελος για περισσότερο έλεγχο και περιοριστικούς νόμους. Το συνοριακό καθεστώς της ΕΕ μετατοπίζεται τώρα όλο και περισσότερο, «εξωτερικεύεται» προς την ανατολή και το νότο.

Εξωτερίκευση σημαίνει ότι «γειτονικές» χώρες όπως οι πρώην γιουγκοσλαβικές χώρες και η Ουκρανία, το Μαρόκο, η Λιβύη, ακόμα και Μαυριτανία, εμπλέκονται όλο και περισσότερο στον έλεγχο των ευρωπαϊκών συνόρων. Και ότι και στις χώρες αυτές δημιουργούνται στρατόπεδα κράτησης. Στόχος όμως της πολιτικής αυτής δεν είναι απλώς να κρατήσει τους πρόσφυγες και τους μετανάστες έξω από την Ευρώπη, αλλά μάλλον να προωθήσει μια διαδικασία «επιλεκτικής ένταξης». Δηλαδή να καθιστά παράνομους κυρίως τους νέους και εύρωστους μετανάστες, ώστε να είναι εκμεταλλεύσιμοι, και από εκεί και πέρα να επιτρέπει ίσως σε μερικούς ακόμα μετανάστες τη νόμιμη είσοδο, εφόσον δέχονται να εργασθούν με χαμηλούς μισθούς.

Οι αγώνες των μεταναστών υπονομεύουν, διαπερνούν και πλήττουν αυτό τον έλεγχο της μετανάστευσης. Αμφισβητούν τα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης, αλλά και τα κοινωνικά και νομικά σύνορα μέσα στην ίδια την Ευρώπη. Αυτό δείχνει ότι οι μετανάστες, ακόμα και οι «παράνομοι αλλοδαποί», δεν είναι απλώς ένα φτηνό και εύκολο απελάσιμο εργατικό δυναμικό. Είναι επίσης πολιτικά αποκείμενα που αγωνίζονται για την ελευθερία μετακίνησης και το δικαίωμα διαμονής τους. Όπου δόθηκαν αμνηστίες για τη νομιμοποίηση των μεταναστών, αυτό δεν ήταν αποτέλεσμα της «γενναιοδωρίας» φωτισμένων κυβερνήσεων: προέκυψε από τους αγώνες των μεταναστών.

Το να θέτουμε αξιώσεις και αιτήματα σε εθνικές κυβερνήσεις και όργανα, πιστεύουμε ότι δεν είναι πλέον αρκετό για να αντιπαλέψουμε αυτό το σύστημα. Πρέπει να συνοδεύεται και από έναν νέο πολιτικό αγώνα που να εγκαλεί απευθείας τα ευρωπαϊκά όργανα και να απαιτεί την πανευρωπαϊκή νομιμοποίηση όλων των μεταναστών. Η νομιμοποίηση αυτή πρέπει να είναι μόνιμη και όχι να θέτει τις βάσεις για την αυριανή παρανομία. Και πρέπει να

θέτει ένα τέρμα στη σύνδεση της άδειας διαμονής με τη σύμβαση εργασίας, για να μην ευνοεί τη δημιουργία επισφαλών όρων εργασίας. Με την πρόφαση της αποτροπής της λαθρομετανάστευσης, η ΕΕ διεξάγει έναν πραγματικό πόλεμο ενάντια στην ελεύθερη μετακίνηση των ανθρώπων. Γι' αυτό, ο

ευρωπαϊκός χώρος πρέπει να μετατραπεί σε πεδίο αγώνων για τα δικαιώματα των μεταναστών. Εάν πιστεύουμε ότι «κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος», όποια σύνορα και αν έχει διασχίσει μέσα ή έξω από την Ευρώπη, τότε ο κάθε άνθρωπος πρέπει να είναι νόμιμος σε ολόκληρο τον ευρωπαϊκό χώρο!

Από τη Βαρσοβία της Πολωνίας μέχρι το Νουακσότ της Μαυριτανίας 7 Οκτωβρίου 2006: Διεθνής ημέρα δράσης ενάντια στον έλεγχο της μετανάστευσης

Η έκκληση και οι δράσεις της 7ης Οκτωβρίου είναι ένα σημαντικό βήμα κοινής αντίστασης ενάντια σε μια απάνθρωπη πολιτική μετανάστευσης. Φυσικά, η κάθε ομάδα οργανώνει τη δράση της σε αναφορά με τις ιδιαίτερες τοπικές ή εθνικές συνθήκες. Συγχρόνως, όμως, η κινητοποίηση σαφώς έχει μια όλο και περισσότερο διεθνική διάσταση. Ανατολικοευρωπαίοι ακτιβιστές θα διαμαρτυρηθούν μπροστά από το γραφείο Frontex στη Βαρσοβία (βλ. σε διπλανή στήλη), ενώ στο Νουακσότ θα δοθεί συνέντευξη τύπου ενάντια στην ποινικοποίηση της μετανάστευσης. Από το Λονδίνο μέχρι την Αθήνα, από το Αμβούργο μέχρι τη Βαρκελώνη, αναμένεται να γίνουν ταυτόχρονες διαδηλώσεις και δράσεις σε δεκάδες πόλεις παντού στην Ευρώπη. Και το κυριότερο: δραστηριότητες έχουν αναγγελθεί όχι μόνο στη Μαυριτανία, αλλά και στο Μαρόκο, την Τунησία και το Μπενίν. Πολύ περισσότερες οργανώσεις από διάφορες χώρες της Αφρικής έχουν υπογράψει την έκκληση και στηρίζουν τα αιτήματα υπέρ της ελευθερίας μετακίνησης και ενάντια στον έλεγχο της μετανάστευσης. Έτσι, η 7η Οκτωβρίου μπορεί να σημάνει ένα νέο, πρακτικότερο στάδιο ευρω-αφρικανικής συνεργασίας απ' τα κάτω.

Από το Μπαμάκο μέσω Αθήνας στο Ραμπάτ... Τον Ιανουάριο του 2006, οι πρώτες σημαντικές συναντήσεις αφρικανικών και ευρωπαϊκών οργανώσεων πραγματοποιήθηκαν στο Μπαμάκο του Μάλι στα πλαίσια του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ. Στη συνέχεια, δημοσιοποιήθηκε

μια «έκκληση του Μπαμάκο» σχετικά με τη μετανάστευση, έντονα κριτική προς τις ευρωπαϊκές πολιτικές μετανάστευσης.

Υπό την επίδραση αυτής της έκκλησης, το Μάιο του 2006, κατά το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στην Αθήνα, στη μεταναστευτική συνέλευση συμφωνήθηκε μια κοινή 3η μέρα δράσης. Μια 1η μέρα δράσης για τη μετανάστευση είχε λάβει ήδη χώρα τον Ιανουάριο του 2003, με επίκεντρο τη νομιμοποίηση και την αντίθεση στα στρατόπεδα κράτησης. Μια 2η μέρα δράσης ακολούθησε τον Απρίλιο του 2004, με σύνθημα την ελεύθερη κυκλοφορία. Για τις 7 Οκτωβρίου, η ίδια η ημερομηνία ήδη παραπέμπει στην κλιμάκωση των γεγονότων στη Θέουτα και τη Μελίγια πέρυσι, ενώ τώρα κεντρικό ζήτημα έγινε επίσης η αποκαλούμενη εξωτερική του μεταναστευτικού ελέγχου στην Αφρική. Στα τέλη Ιουνίου του 2006, οργανώθηκε στο Ραμπάτ μια αντι-διάσκεψη στην «Ευρω-Αφρικανική Σύνοδο Κορυφής» (βλ. σε διπλανή στήλη), ενώ ολοένα και περισσότερες πρωτοβουλίες στην Αφρική υπογράφουν την έκκληση για τις 7 Οκτωβρίου. Πέρα από τις 7 Οκτωβρίου, ένα κρίσιμο στοίχημα για τους επόμενους μήνες και έτη θα είναι να εδραιώσουμε και να αναπτύξουμε αυτές τις επαφές και τη συνεργασία. Εάν θέλουμε να έχουμε πρακτικά αποτελέσματα, εάν θέλουμε να παρενοχλήσουμε ή και να ματαιώσουμε τα περαιτέρω βήματα διάδοσης του ευρωπαϊκού ελέγχου της μετανάστευσης στην αφρικανική ήπειρο, πρέπει να εντείνουμε τη διαδικασία δικτύωσης σε διεθνικό επίπεδο.

Τι είναι η «Frontex» - Γιατί να γίνει μια «Αφρο-Ευρωπαϊκή Σύνοδος Κορυφής» στο Ραμπάτ

Από πέρυσι, η στρατιωτικοποίηση της μεταναστευτικής πολιτικής της ΕΕ έχει στη διάθεσή της ένα ακόμη εργαλείο: τη Frontex! Αυτό είναι το όνομα της νέας Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Συνόρων, η οποία εδρεύει στη Βαρσοβία και έχει ήδη αρχίσει τις πρώτες της επιχειρήσεις κατά μήκος των ακτών της δυτικής Αφρικής, με σκοπό να συντονίσει και να εντείνει τον έλεγχο με σκάφη και αεροπλάνα, ώστε να εμποδίσει και άλλους Αφρικανούς boat people να μπουν στην Ευρώπη. Μέχρι τώρα (6 Σεπτεμβρίου) δεν είχε και μεγάλη επιτυχία: καθημερινά, και άλλες βάρκες φτάνουν στα Κανάρια Νησιά, περισσότεροι άνθρωποι από κάθε άλλη φορά: μερικοί ξεκινάν από τη Μαυριτανία ή και από τη Σενεγάλη, δηλαδή από απόσταση 1200 χλμ περίπου. Κατά τους τελευταίους μήνες, εκατοντάδες άνθρωποι πνίγηκαν ή πέθαναν από πείνα ή δίψα, ενώ δοκίμαζαν αυτή τη νέα διαδρομή, που είναι ακόμα πιο επικίνδυνη από τα στενά του Γιβραλτάρ.

Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις πιέζουν όλο και περισσότερο τις χώρες της Αφρικής να γίνουν οι «μπράβοι» που θα υλοποιούν τη δική τους απάνθρωπη πολιτική μετανάστευσης. Στις αρχές Ιουλίου 2006, πραγματοποιήθηκε στο Ραμπάτ μια αποκαλούμενη «Αφρο-Ευρωπαϊκή Σύνοδος Κορυφής για τη Μετανάστευση και την Ανάπτυξη», και πάλι με σκοπό κυρίως να ωθηθούν οι αφρικανικές κυβερνήσεις να υιοθετήσουν περισσότερα συστήματα ελέγχου της μετανάστευσης. Η βασική ιδέα είναι ότι οι χώρες της βόρειας και της δυτικής Αφρικής πρέπει κυρίως να σταματήσουν την πορεία των μεταναστών προς την Ευρώπη και να βοηθήσουν στον εκτοπισμό τους προς την έρημο Σαχάρα ή ακόμα πιο νότια. Έτσι, οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις φέρουν την κύρια ευθύνη για τους χιλιάδες θανάτους Αφρικανών τα τελευταία χρόνια. Μιλάμε ουσιαστικά για έναν «πόλεμο» ενάντια στους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Η προαναφερθείσα επιχείρηση Frontex είναι ακόμα ένα βήμα σε αυτό τον πόλεμο, το οποίο στοχεύει και πάλι να μπλοκάρει τις (νέες) γραμμές φυγής.

Χρονικό: Κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης (εισαγωγή)

Σ' αυτή τη σελίδα έχουμε κάνει ένα είδος «ανθολογίας» από κινήματα και αγώνες των μεταναστών σε κάποιες ευρωπαϊκές και αφρικανικές χώρες. Φυσικά, δεν είναι ποτέ δυνατό σε μερικές προτάσεις να παρουσιαστούν με πληρότητα όλες οι διάφορες πραγματικότητες. Αλλά αυτή η σταχυολόγηση επιχειρεί να δώσει μια εικόνα της πολλαπλότητας και της ποικιλίας που εμφανίζουν οι καμπάνιες και οι διαμαρτυρίες. Στοιχείει να προκαλέσει μεγαλύτερο αμοιβαίο ενδιαφέρον και ανταλλαγές, προκειμένου να αναζητήσουμε το πιθανό «κοινό έδαφος» σε μια διεθνή προοπτική που είναι απαραίτητη. Και, αν δούμε τις τεράστιες κινητοποιήσεις στις πόλεις των ΗΠΑ τους τελευταίους μήνες, όπου εκατομμύρια μεταναστών διαδήλωσαν υπέρ της νομιμοποίησής τους, θα αναγνωρίσουμε ακόμα μια φορά ότι οι αγώνες για ελεύθερη κυκλοφορία έχουν όλο και περισσότερο παγκόσμια διάσταση.

Βέλγιο: Ο χρόνος που πέρασε στο Βέλγιο σημαδεύτηκε από την εμφάνιση και την ανάπτυξη μιας ιδιαίτερης μορφής αγώνα των μεταναστών χωρίς χαρτιά: την κατάληψη εκκλησιών και, μερικές φορές, τις απεργίες πείνας. Δεκάδες εκκλησίες καταλήφθηκαν, με κύριο αίτημα την νομιμοποίηση για όλους χωρίς προϋποθέσεις. Στην αρχή, το κράτος υποτίμησε τη δυναμική του κινήματος και, χωρίς να φτιάξει νέο νόμο, στην πράξη χορήγησε έγγραφα σε όλους σχεδόν τους Αφγανούς πρόσφυγες που έκαναν πρώτοι απεργία πείνας. Αλλά σύντομα οι αρχές αντιμετώπισαν ένα νέο κύμα απεργιών. Κατά καιρούς χρησιμοποίησαν την καταστολή (τουλάχιστον δύο εκκλησίες στις Βρυξέλλες εκκενώθηκαν βίαια), διαρκώς χρησιμοποίησαν «ανυποχώρητη» ρητορεία («το κράτος δεν εκβιάζεται» κ.λπ.), αλλά στην πράξη λίγο πολύ αναγκάστηκαν να δεχτούν τα αιτήματα των απεργών. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό για το κίνημα των *sans-papiers*, οι οποίοι απαιτούν να ψηφιστεί νόμος που να καθορίζει σαφή και διαφανή κριτήρια νομιμοποίησης για όλους.

Γαλλία: Πέρα από το νέο νόμο, ο οποίος καθιερώνει τη «μετανάστευση εξ επιλογής» (δηλ. τη μετανάστευση επιλεγμένων εργαζομένων) σε αντίθεση με την «επιβεβλημένη μετανάστευση» (δηλ. τη χορήγηση ασύλου και την οικογενειακή επανένωση), η εγκύκλιος της 21ης Φεβρουαρίου 2006 αποτέλεσε μια πραγματική παγίδα για τους *sans-papiers*. Η κυβέρνηση προσπαθεί να απελάσει όχι μόνο τις οικογένειες των *sans-papiers*, αλλά και τους μαθητές που προέρχονται από τέτοιες οικογένειες. Εδώ και ενάμιση χρόνο, έχει κινητοποιηθεί ένα ευρύ δίκτυο ενώσεων (RESF), οι οποίες κρύβουν παιδιά, κάνουν καμπάνιες, παρεμβαίνουν στα αεροδρόμια, και αρκετές φορές καταφέρνουν να εμποδίσουν τις απελάσεις. Κατά τη διάρκεια του αγώνα ενάντια στην κράτηση, περίπου 100 *sans-papiers* κατέλαβαν για ένα μήνα επίσημα γραφεία κοντά στο πανεπιστήμιο *Tolbiac* που έμεναν άδεια. Υποστηρίχθηκαν από τους φοιτητές και συμμετείχαν σε διάφορες διαδηλώσεις, συζητήσεις και συνελεύσεις για

ζητήματα επισφάλειας και μετανάστευσης. Επίσης, οι «1000 της Cachan», οι οποίοι είχαν καταλάβει την Πανεπιστημιούπολη της Κασάν (νότιο προάστιο του Παρισιού) εδώ και 4 χρόνια, απομακρύνθηκαν βίαια, παρά την αντίστασή τους, στις 17 Αυγούστου 2006, αλλά συνεχίζουν με νέες καταλήψεις ...

Γερμανία: 22/4/06: «δικαίωμα διαμονής» ήταν το κοινό αίτημα ταυτόχρονων διαδηλώσεων σε πολλές πόλεις με γύρω από 100 περίπου συμμετέχοντες η καθεμία. 1/5/06: «Επισφάλεια και μετανάστευση» ήταν ο τίτλος μιας διάσκεψης στο Αμβούργο τις μέρες λίγο πριν την Πρωτομαγιά, οπότε πραγματοποιήθηκε πορεία *Euromayday* με περίπου 2000 διαδηλωτές. 2/5/06: Ακτιβιστές κατέλαβαν τις στέγες δύο διοικητικών κτιρίων στο στρατόπεδο κράτησης μεταναστών προς απέλαση στην πόλη *Bramsche*. Το κλείσιμό του αποτελεί πάγιο αίτημα των κρατούμενων, με επανειλημμένες δράσεις και διαμαρτυρίες. Αντιρατσιστικά δίκτυα και αυτοοργανωμένες ομάδες προσφύγων συνεχίζουν να αγωνίζονται για το δικαίωμα διαμονής, ενάντια στα απελάσεις (π.χ. στο Τόγκο ή το Αφγανιστάν). www.nolager.de

Ιταλία: Το χρόνο που πέρασε, οι μετανάστες και τα αντιρατσιστικά κινήματα στην Ιταλία συνέχισαν να παλεύουν σε όλες τις βασικές πόλεις ενάντια στο νόμο *Bossi-Fini*. Οι διαμαρτυρίες ενάντια σε κέντρα κράτησης εξαπλώθηκαν από το βορρά προς το νότο. Οι πρόσφυγες και οι αιτούντες άσυλο απαίτησαν έναν νόμο που να εγγυάται το καθεστώς τους. Τέτοιος νόμος απλούστατα δεν υπάρχει εδώ. Καθώς οι μετανάστες άρχισαν να αποτούν πιο πρωταγωνιστική θέση, δοκιμάστηκαν νέες εμπειρίες οργάνωσης. Απ' τη μια μεριά, μια μορφή κοινωνικού συνδικαλισμού που να μπορεί να συνδέσει μετανάστες και επισφαλείς εργαζομένους. Από την άλλη, η δικτύωση διάφορων τοπικών ομάδων μεταναστών με βάση την αρχή της αυτονομίας και της πρωταγωνιστικής τους θέσης. Μετά τη μεγάλη διαδήλωση στις 3 Δεκεμβρίου 2005, όταν 30.000 μετανάστες βγήκαν στους δρόμους της Ρώμης, τον περασμένο Ιούλιο οργανώθηκε μια άλλη πρωτοβουλία μπροστά από το Υπουργείο Εσωτερικών, όπου οι μετανάστες έθεσαν τα αιτήματά τους στην μόλις εκλεγμένη κυβέρνηση: αποσύνδεση της σύμβασης εργασίας από την άδεια διαμονής, οριστικό κλείσιμο όλων των κέντρων κράτησης, οριστική νομιμοποίηση χωρίς προϋποθέσεις που να αφορούν το μισθό ή τους όρους εργασίας.

Μαρόκο: 24 Ιουλίου 2006: πρόσφυγες από την υποσαχάρια Αφρική συγκεντρώθηκαν μπροστά στα γραφεία της UNHCR [Υπατης Αρμοστείας των Η.Ε.] και 27 απ' αυτούς μπήκαν σε μια καθολική εκκλησία στο Ραμπάτ. Απαίτησαν να αναγνωρισθούν ως πρόσφυγες, να τους παρασχεθεί προστασία και στήριξη από την UNHCR, ειδικά στους πιο ευάλωτους όπως τους ανηλίκους και τις

γυναίκες και, επειδή το Μαρόκο δεν τους επιτρέπει να ενσωματωθούν στην κοινωνία του, το δικαίωμα να πάνε σε τρίτες χώρες. Η αστυνομία τους απομάκρυνε με βίβανσο τρόπο από την εκκλησία και δύο μέλη προσφυγικών οργανώσεων συνελήφθησαν, για να απελευθερωθούν αργότερα.

Μαυριτανία: 31 Αυγούστου 2006: Νέοι ψαράδες, συνοδευόμενοι από τις αδελφές και τις μητέρες τους, διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στους συνεχείς ελέγχους, τις παρενοχλήσεις και τις κατασχέσεις των σκαφών τους από τη μαυριτανική ακτοφυλακή και απείλησαν ότι θα σταματήσουν να καταβάλλουν το αντίτιμο για τις άδειες και θα μεταναστεύσουν κρυφά, εάν η κατάσταση συνεχίσει έτσι. Περίπου δύο εβδομάδες πριν, η μαυριτανική κυβέρνηση είχε δεχθεί να εισέλθουν στην επικράτεια της σκάφη, αεροπλάνα και ελικόπτερα της ΕΕ τα οποία περιπολούσαν για να εμποδίσουν τους μετανάστες να πάνε στα Κανάρια Νησιά.

Μάλι: 26 Αυγούστου 2006: Στη 10η επέτειο της αποβολής και της απέλασης των sans-papiers από την εκκλησία του Αγίου Βερνάρδου στο Παρίσι, κάποιοι άνθρωποι προσπάθησαν να κάνουν διαδήλωση στην «Πλατεία Ελευθερίας» μπροστά από το Δημαρχείο στο Μπαμάκο, αλλά έφτασε η αστυνομία, απομάκρυνε περίπου τους μισούς και δύο συνελήφθησαν. Απελευθερώθηκαν μετά από διαμαρτυρίες μπροστά στο αρχηγείο της αστυνομίας. Η κυβέρνηση του Μάλι προφανώς δεν επιθυμεί δημόσιες δράσεις σχετικά με τις απελάσεις, επειδή στα μέσα Αυγούστου δέχτηκε να μεταφερθούν μυστικά στο έδαφος της 160 μετανάστες από τα Κανάρια Νησιά.

Σενεγάλη: 2 Ιουνίου 2006: μετανάστες που είχαν απελαθεί από τα Κανάρια Νησιά, έκαναν μπλόκο σε έναν αυτοκινητόδρομο έξω από το Ντακάρ για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στην κακομεταχείριση και απαίτησαν να σταματήσουν οι πτήσεις απέλασης. Η κυβέρνηση της Σενεγάλης ανέστειλε τις πτήσεις αυτές για κάποιο διάστημα και επίσης απαγόρευσε τις θαλάσσιες περιπόλους και τα ελικόπτερα της ΕΕ στο έδαφος της, αλλά στο τέλος Αυγούστου δέχτηκε «κοινές» περιπόλους με την ΕΕ –πιθανόν με αντάλλαγμα κάποια χρήματα, υποτίθεται «αναπτυξιακή βοήθεια».

Σουηδία: Το δίκτυο «flyktingamnesti 2005» έκανε καμπάνια με αίτημα να δοθεί αμνηστία στους περίπου 30.000

πρόσφυγες, των οποίων οι αιτήσεις για άσυλο απορρίφθηκαν από τις αρμόδιες αρχές της Σουηδίας, αλλά που για διάφορους λόγους είχαν αποφασίσει να παραμείνουν στη χώρα. Η καμπάνια είχε ως αποτέλεσμα να κατατεθεί ένας προσωρινός νόμος που προέβλεπε την απελευθέρωση όλων των προσφύγων που είχαν τεθεί υπό κράτηση και, μέχρι τώρα, στους μισούς από τους 30.000 πρόσφυγες έχει δοθεί άδεια διαμονής. Ωστόσο, επειδή ο προσωρινός νόμος εκπνέει στις 31 Μαρτίου, το δίκτυο αποφάσισε να τερματίσει αυτή την καμπάνια και να ξεκινήσει μια νέα.

Ουκρανία: Ακτιβιστές από την ομάδα NoBorders του Κιέβου τον Φεβρουάριο του 2006 ξεκίνησαν μια καμπάνια ενάντια στην απέλαση Ουζμπεκικών προσφύγων που ζητούσαν άσυλο. 11 απ' αυτούς απελάθηκαν απευθείας στο Ουζμπεκιστάν, όπου φυλακίστηκαν και η τύχη τους αγνοείται. Η ομάδα NoBorders, μαζί με πρόσφυγες από την ουζμπεκική κοινότητα και με ακτιβιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από διάφορες οργανώσεις, οργάνωσαν διάφορες διαμαρτυρίες στους δρόμους, τις οποίες συνδύασαν με μια καμπάνια στα ΜΜΕ και με επίσημες έρευνες, οι οποίες ανάγκασαν το Υπουργείο Δικαιοσύνης να αναγνωρίσει ότι η απέλαση ήταν παράνομη. Βεβαίως η καμπάνια βρίσκεται ακόμη μακριά από την επίτευξη των στόχων της, γι' αυτό συνεχίζεται.

Ηνωμένο Βασίλειο: Τον περασμένο χρόνο, υπήρξε μια έκρηξη στις αγώνες των μεταναστών και των προσφύγων. Εμφανίστηκαν πολλές αυτό-οργανωμένες πρωτοβουλίες από κρατούμενους μετανάστες, όπως απεργίες πείνας και συλλογικές διεκδικήσεις γύρω από τις συνθήκες κράτησης, οι οποίες, μερικές φορές, διατυπώθηκαν μετά από διαδηλώσεις έξω από τα κέντρα κράτησης, όπως στην περίπτωση του Colnsbrook στο Λονδίνο τον Απρίλιο. Οι αγώνες με βάση το χώρο εργασίας που να περιλαμβάνουν και τους μετανάστες δυνάμωσαν τον περασμένο χρόνο, ιδίως η καμπάνια «Justice for Cleaners» [δικαιοσύνη για τους καθαριστές/-ίστριες] στο μετρό και στο Δήμο του Λονδίνου. Η δικτύωση και η επικοινωνία συνεχίζουν να αναπτύσσονται, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα μεγαλύτερη «ορατότητα» για τους μεταναστευτικούς αγώνες, ενώ διαρκώς υψώνονται περισσότερες φωνές από ΜΚΟ, κοινοτικές ομάδες και συνδικαλιστές ώστε το ζήτημα της νομιμοποίησης να τεθεί ξανά στην ημερήσια διάταξη.

Τι είναι και τι θέλει το "Crossing Borders" - σχετικά με αυτό το

Ενημερωτικό Δελτίο Το "Crossing Borders" είναι μια προσπάθεια να ενθαρρυνθεί η διεθνική επικοινωνία. Στόχος μας είναι να εδραιώσουμε και να επεκτείνουμε τη διαδικασία δικτύωσης σχετικά με τη μετανάστευση στην Ευρώπη, γύρω και πέρα απ' αυτήν. Δεν αγνοούμε τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στις πραγματικότητες και τους αγώνες που αναπτύσσονται σε διάφορες περιοχές, χώρες ή ηπείρους. Είμαστε όμως πεπεισμένοι ότι είναι ανάγκη να γεφυρώσουμε αυτές τις διαφορές και να τις κάνουμε να επικοινωνήσουν –να διασχίσουμε και αυτά τα σύνορα!. Πιστεύουμε βαθιά σε μια διαδικασία μέσα απ' την οποία δημιουργείται το «κοινό έδαφος», όχι μόνο μέσα απ' την ανταλλαγή πληροφοριών και εμπειρίας, αλλά πολύ περισσότερο μέσα απ' την πάλη ενάντια στο ίδιο παγκόσμιο απαρτχάιντ και το μεταναστευτικό καθεστώς! Και μέσα απ' τον αγώνα για τα κοινά αιτήματα της ελευθερίας μετακίνησης και του δικαιώματος διαμονής!

Το δελτίο αυτό θα επικεντρώσει στα κινήματα και τους αγώνες της μετανάστευσης, λαμβάνοντας υπόψη την πολλαπλότητά τους. Σε κάθε τεύχος θα παρουσιάζουμε τις πολύμορφες διαμαρτυρίες και καμπάνιες, τους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες από διάφορες τοπικές καταστάσεις. Αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους ζητάμε απ' όλους σας να συμβάλετε σε αυτό το σχέδιο και να ενημερώσετε –τουλάχιστο σε μερικές γραμμές- για την εμπειρία σας. Αλλά το δελτίο αυτό έχει ανάγκη την ευρύτερη συμμετοχή και σε περισσότερα επίπεδα. Η προσέγγιση που ακολουθούμε είναι πολυγλωσσική, και έτσι χρειαζόμαστε συνεχή βοήθεια για τις μεταφράσεις! Το σχέδιό μας βασίζεται στο Διαδίκτυο, αλλά το σημαντικότερο στοιχείο της όλης ιδέας μας είναι να γίνονται αποκεντρωμένα εκτυπώσεις σε κάθε χώρα και περιοχή, που να φωτοτυπούνται και να διανέμονται σε διάφορους χώρους και κοινότητες μεταναστών. Το "Crossing Borders" είναι μια πρωτοβουλία του δικτύου «Φρασανίτο» και σχεδιάζουμε να βγάζουμε τακτικά τεύχη, τουλάχιστον κάθε τρεις ή τέσσερις μήνες. Αλλά αυτό εξαρτάται και από την δική σας αντίδραση και συμμετοχή! Έτσι, σας καλούμε όλους να στηρίξετε αυτό το ενημερωτικό δελτίο, να στείλετε τις συμβολές σας και να το μοιράσετε.

Επικοινωνία: frassainfo@kein.org http://www.noborder.org/crossing_borders/